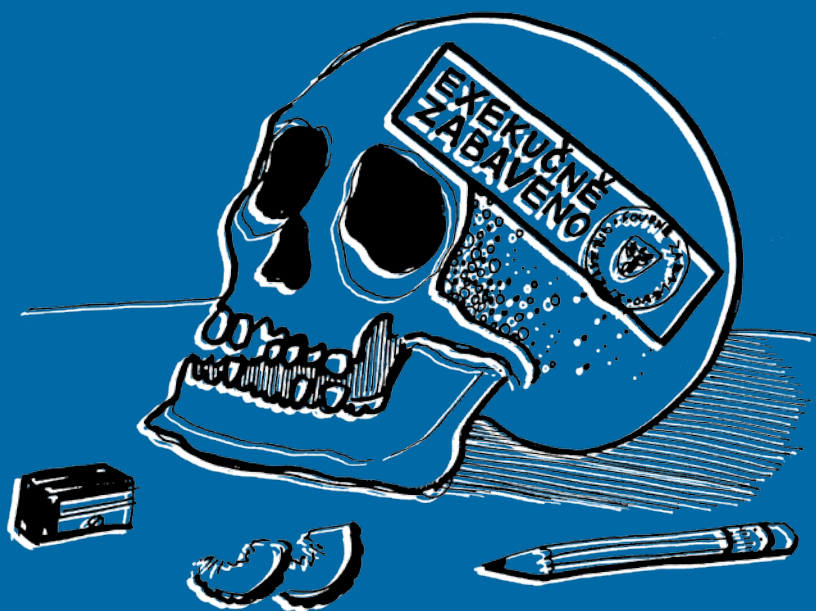

KDYŽ SE ZROVNA NEDAŘÍ

PRVNÍ KRIZE

Zásadní pravidlo je přesvědčit sám sebe, že období nezdaru netrvá nikdy věčně. I když se nedaří, je velká šance, že se zase dařit začne, pokud pro to člověk něco udělá.

Zažila jsem období nedaření se ve vlnách.

- Přišla krize a klienti začali šetřit na poradenských službách.
- Přišla krize a klienti přestali prodávat, ale i kupovat firmy.
- Pohádali jsme se ve firmě a odešel jeden ze společníků.
- Odešli zaměstnanci a kromě sešivačky a obálek odnesli i pár klientů.
- Přišla krize, klesly nám tržby a neměli jsme dost peněz na výplatu.
- Vyhodili jsme platícího klienta. Udělali jsme to jen jednou, ale ten pocit, když dostal padáka, byl k nezaplacení (byl to arogantní hlupák, neměl rád ženský, potil se a nosil příšerný kšandy).

Takže je jasný, že po slunných dnech přijde slejvák, víchr a krupobití.

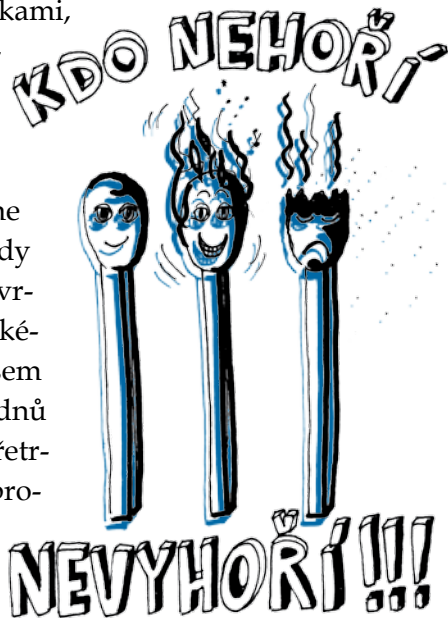
Co se dá dělat? Celkem nic zásadního, jen začít pracovat třikrát víc a přemýšlet, kde vzít nové klienty, nového společníka, pokud teda chcete nového společníka, a doufat, že krize zase přejde, což, jak ukazují statistiky posledních asi 300 let, zatím vždycky přešly.

TOTÁLNÍ VYHOŘENÍ

Ať si to přiznáte, nebo ne, skoro každý z nás vyhoření zažil. Já taky, dokonce několikrát. Párkrát to bylo takové to menší vyhoření, kdy vás někdo naštve, párkrát se nezadaří, přijde te o zákazníka a vůbec pár dnů blbec a je to tady. Ale zažila jsem i vyhoření totální. Bylo to v době, kdy jsme s mou americkou kolegyní daly dohromady investiční fond. Cílem bylo investovat do začínajících firem v Čechách, investoři byli převážně ze Spojených států. Byl to rok tvrdé práce, prezentací u nás i v zahraničí. Byla to pro mě vstupenka do vyšších pater byznysu. Bavilo mě to. Až do momentu, kdy jsme potkali podnikatele, který se jevil jako ideální investice. Bombardoval mě telefonáty a smskami,

abychom investici zrychlili, že se jedná o skvělé příležitosti atd. A tak jsme zrychlili a peníze investovali. Už nikdy jsme je neviděli. V momentě, kdy jsme je chtěli zpět, začaly tvrdé útoky, včetně psychického nátlaku. Zhroutila jsem se, a to doslova. Několik dnů jsem strávila téměř nepřetržitě v slzách a pak jsem propadla úplné apatii. Bylo to cítankové vyhoření. Nechtěla jsem se vrátit

zpět ke své práci, litovala jsem se, nevěděla jsem, co budu dělat. Pomohla mi tehdy moje kolegyně, která mě na dva měsíce „vyhodila“ z kanceláře. Přes léto jsem se dala dohromady, přestala se litovat a znovu jsem se nadechla. Ale řadu věcí jsem přehodnotila.

- Když na mě někdo tlačí a chce, abych se rozhodla teď hned a podepsala, prchám pryč.
- Smlouvu můžete mít na sto stránek, ale pokud je na druhé straně majitel hroší kůže, nedej bože podvodník, máte smůlu.
- Soucit je dobrá věc, ale do světa peněz nepatří, nejsem Matka Tereza.
- Věřím svým instinktům, i když říkají to, co nechci slyšet.

Po několika letech jsem dotyčného potkala na ulici. Hrnul se ke mně s nataženou pravicí. Zaskočil mě. Ruku jsem mu sice nepodala, ale teprve po pár minutách jsem si vzpomněla, že jsem ho chtěla nakopnout a zařvat na celé kolo: „Zloději!“

JAK SE LÉČIT Z VYHOŘENÍ

V rámci svých vyhoření jsem vyzkoušela několik metod, jak se z nich neboli ze stavu „pokolenavesračkách“ vyhrabat. Některé metody byly více, jiné méně úspěšné. Mnohokrát jsem zažila sérii dnů blbec, kdy jsem měla pocit, že by bylo lepší se na všechno vykašlat, někam se zavřít a nevycházet. Skončit

s podnikáním, nechat se zaměstnat, pokud možno v charitativní oblasti. To člověka napadne jako první: budu dělat něco pěkného, prospěšného a tak. Nenechte se mýlit, ve většině případů by vás za měsíc trefil šlak. Nicméně zažíváme to všichni. V jednom takovém období jsme přišli o velkého zákazníka, pohádali jsme se ve firmě, děti nedělaly přesně to, co jsem si představovala, a měla jsem pocit, že už dál nemůžu a nechci. Nastal moment zjistit, jak se z vyhoření vyléčit.

LÉČITEL

Já šla k léčiteli. Kamarádka mi vyprávěla o seanci, kterou s ním zažila, jak si pěkně povídali, jak obdivoval její auru, dal jí návod, jak spokojeně žít a tak. Návod, jak spokojeně žít? Okamžitě chci léčitele potkat. Na setkání jsem čekala dva měsíce, léčitel má narváno.

Nastal kýžený den a já dorazila do čekárny léčitele a čekala. A čekala a čekala. Přestože jsem byla objednaná na jedenáctou.

Ve 12.10 konečně vyšel malý mužik a pozval mě dál. „Tak se posaďte.“ Mužik se mi upřeně zadíval nad hlavu. Po chvíli jsem se zavrtěla a zeptala se: „Mám něco na hlavě?“

„Máte krásnou auru, sytě modrou.“

„Aha, tak to jsem ráda.“ (co na to taky říct)

„A v čem bych vám mohl pomoci?“

